

MINISTERSTWO
ROZWOJU

Data: 20 stycznia 2020 r.

Znak sprawy: DLI-II.7620.4.2019.PMJ.9
(DLI-II.4620.11.2019.PMJ)

URZĄD GMINY ROGÓŻNO

Wysłano dnia 28. 01. 2020

Nr 435/20

Pan(t)

p. P. Rabanowski

Według rozdzielnika

Zgodnie z art. 10 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 404, z późn. zm.), zwanej dalej „specustawą przesyłową”, przekazuję w załączeniu obwieszczenie (wraz z informacją o przetwarzaniu danych osobowych), informujące o wydaniu przez Ministra Rozwoju decyzji z dnia 15 stycznia 2020 r., znak: DLI-II.7620.4.2019.PMJ.6 (DLI-II.4620.11.2019.PMJ), utrzymującej w mocy decyzję Wojewody Kujawsko-Pomorskiego Nr 2/2019 z dnia 21 marca 2019 r., znak: WIR.II.747.6.2019.JG, o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn. „Budowa napowietrznej dwutorowej linii 400 kV Grudziądz - Pelplin - Gdańsk Przyjaźń”, na terenie województwa kujawsko-pomorskiego, powiat grudziądzki, gmina Rogóźno i gmina Grudziądz, dla działek ewidencyjnych nr 239, obręb Rogóźno, gmina Rogóźno, nr 240, obręb Rogóźno, gmina Rogóźno, nr 70, obręb Wielkie Lniska, gmina Grudziądz, w zakresie skutków, o których mowa w art. 22 ust. 1 specustawy przesyłowej.

Jednocześnie przekazuję ww. decyzję Ministra Rozwoju.

Proszę o zamieszczenie obwieszczenia, wraz z informacją o przetwarzaniu danych osobowych, na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej urzędu, na okres 14 dni i o pisemne potwierdzenie, w jakim terminie obwieszczenie było umieszczone na tablicy ogłoszeń oraz w urzędowym publikatorze teleinformatycznym.

Załączniki: 2 (zgodnie z treścią pisma).

Otrzymują:

1. Urząd Gminy w Grudziądzu,
2. Urząd Gminy w Rogóźnie,
3. A/a.

DYREKTOR
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Bartłomiej Szcześniak

MINISTER
ROZWOJU

Znak sprawy: DLI-II.7620.4.2019.PMJ.7
(DLI-II.4620.11.2019.PMJ)

OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 10 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 404, z późn. zm.), zwanej dalej „specustawą przesyłową”, oraz na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.),

Minister Rozwoju

zawiadamia, że wydał decyzję z dnia 15 stycznia 2020 r., znak: DLI-II.7620.4.2019.PMJ.6 (DLI-II.4620.11.2019.PMJ), utrzymującą w mocy decyzję Wojewody Kujawsko-Pomorskiego Nr 2/2019 z dnia 21 marca 2019 r., znak: WIR.II.747.6.2019.JG, o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn. „Budowa napowietrznej dwutorowej linii 400 kV Grudziądz - Pelplin - Gdańsk Przyjaźń”, na terenie województwa kujawsko-pomorskiego, powiat grudziądzki, gmina Rogóźno i gmina Grudziądz, dla działek ewidencyjnych nr 239, obręb Rogóźno, gmina Rogóźno, nr 240, obręb Rogóźno, gmina Rogóźno, nr 70, obręb Wielkie Lniska, gmina Grudziądz, w zakresie skutków, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Strony w sprawie mogą zapoznać się z treścią decyzji oraz aktami sprawy w Ministerstwie Rozwoju w Warszawie, ul. Chałubińskiego 4/6, w dni robocze, w godzinach od 9.00 do 15.30, jak również z treścią decyzji – w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg inwestycji, tj. w Urzędzie Gminy w Grudziądzu i Urzędzie Gminy w Rogóźnie.

Ponadto informuję, iż właściwym w przedmiotowej sprawie - stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 2261) w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju - jest obecnie Minister Rozwoju.

Załącznik: informacja o przetwarzaniu danych osobowych.

MINISTER ROZWOJU
z up.
Bartłomiej Szcześniak
Dyrektor

Informacja o przetwarzaniu danych osobowych

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. U. L 119 z 4 maja 2016, z późn. zm.), zwanego dalej „RODO”, informuję, że:

- 1) Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest Minister Rozwoju z siedzibą w Warszawie, przy Placu Trzech Krzyży 3/5, 00-507 Warszawa, tel. +48 22 262 90 00.
- 2) Dane kontaktowe do Inspektora Ochrony Danych w Ministerstwie Rozwoju: Inspektor Ochrony Danych, Ministerstwo Rozwoju, Plac Trzech Krzyży 3/5, 00-507 Warszawa, adres e-mail: iod@mpit.gov.pl.
- 3) Pani/Pana dane osobowe będą przetwarzane na podst. art. 6 ust. 1 lit. c RODO, tj. wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze, w celu prowadzenia postępowań administracyjnych realizowanych na podst. przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), dalej „KPA”, oraz w związku z ustawą z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 404, z późn. zm.).
- 4) Podanie danych osobowych jest wymogiem ustawowym.
- 5) W związku z przetwarzaniem Pani/Pana danych osobowych, w celu wskazanym powyżej, Pani/Pana dane mogą być udostępnione innym odbiorcom lub kategoriom odbiorców. Odbiorcami danych mogą być:
 - a) strony i inni uczestnicy postępowania administracyjnego w rozumieniu przepisów KPA;
 - b) organy władzy publicznej oraz podmioty wykonujące zadania publiczne lub działające na zlecenie organów władzy publicznej, w zakresie i w celach, które wynikają z przepisów powszechnie obowiązującego prawa;
 - c) inne podmioty, w tym dostawcy usług informatycznych, które na podstawie stosownych umów podpisanych z Ministerstwem Rozwoju, przetwarzają dane osobowe, dla których Administratorem jest Minister Rozwoju.
6. Odbiorcą Pani/Pana danych osobowych jest również Wojewoda Podlaski, w związku z korzystaniem przez Administratora z systemu elektronicznego zarządzania dokumentacją (EZD PUW).
7. Pani/Pana dane osobowe będą przechowywane przez okres niezbędny do realizacji celu ich przetwarzania, nie krócej niż okres wskazany w przepisach o archiwizacji tj. ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz.U. 2019 r. poz. 553, z późn. zm.).
8. Przysługuje Pani/Panu:
 - a) prawo do żądania od Administratora dostępu do treści swoich danych osobowych oraz informacji o ich przetwarzaniu;
 - b) prawo do ich sprostowania, jeśli są błędne lub nieaktualne, a także uzupełnienia jeżeli są niekompletne;
 - c) prawo żądania ograniczenia przetwarzania, z zastrzeżeniem art. 2a § 3 KPA - wystąpienie z żądaniem nie wpływa na tok i wynik postępowania.
9. Pani/Pana dane osobowe nie będą przekazywane do państwa trzeciego.
10. Pani/Pana dane nie podlegają zautomatyzowanemu podejmowaniu decyzji, w tym również profilowaniu.
11. W przypadku powzięcia informacji o niezgodnym z prawem przetwarzaniu w Ministerstwie Rozwoju Pani/Pana danych osobowych, przysługuje Pani/Panu prawo wniesienia skargi do organu nadzorczego właściwego w sprawach ochrony danych osobowych, tj. Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa.

MINISTER ROZWOJU

z up.

Bartłomiej Szcześniak
Dyrektor

MINISTER
ROZWOJU

Data: 15 stycznia 2020 r.
Znak sprawy: DLI-II.7620.4.2019.PMJ.6
(DLI-II.4620.11.2019.PMJ)

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), zwanej dalej „*kpa*”, oraz art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 404, z późn. zm.), zwanej dalej „*specustawą przesyłową*”, po rozpatrzeniu odwołania spółki Polskie Koleje Państwowe S.A. z siedzibą w Warszawie, reprezentowanej przez r.pr. Natalię Pałkowską, od decyzji Wojewody Kujawsko-Pomorskiego Nr 2/2019 z dnia 21 marca 2019 r., znak: WIR.II.747.6.2019.JG, o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn. „Budowa napowietrznej dwutorowej linii 400 kV Grudziądz - Pelplin - Gdańsk Przyjaźń”, na terenie województwa kujawsko-pomorskiego, powiat grudziądzki, gmina Rogóźno i gmina Grudziądz, dla działek ewidencyjnych nr 239, obręb Rogóźno, gmina Rogóźno, nr 240, obręb Rogóźno, gmina Rogóźno, nr 70, obręb Wielkie Lniska, gmina Grudziądz, w zakresie skutków, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 2 lipca 2018 r., znak: TLL/5058/18, spółka Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie, zwana dalej „*inwestorem*”, reprezentowana przez Pana Macieja Zielonkę, wystąpiła do Wojewody Kujawsko-Pomorskiego o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej dla zadania polegającego na „Budowie napowietrznej dwutorowej linii 400 kV Grudziądz – Pelplin – Gdańsk Przyjaźń w zakresie skutków, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, dla działek nr 239 i 240, z obrębu Rogóźno, gmina Rogóźno, oraz dla działki nr 70, z obrębu Wielkie Lniska, gmina Grudziądz.

Po rozpoznaniu ww. wniosku, Wojewoda Kujawsko-Pomorski postanowieniem z dnia 25 lipca 2018 r., znak: WIR.II.747.8.2018.AK, zwanym dalej „*postanowieniem Wojewody Kujawsko-Pomorskiego*”, odmówił wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej dla wnioskowanego zadania.

W uzasadnieniu ww. rozstrzygnięcia Wojewoda Kujawsko-Pomorski stwierdził, iż w wyniku dokonanej analizy wniosku *inwestora* ustalono, że działki nr 239 i nr 240, z obrębu Rogóźno, gmina Rogóźno, oraz działka nr 70, z obrębu Wielkie Lniska, gmina Grudziądz, objęte są ostatecznymi decyzjami Wojewody Kujawsko-Pomorskiego. Natomiast przepis art. 34 ust. 2 pkt 3 *specustawy przesyłowej* nie może stanowić podstawy do ponownego rozstrzygnięcia w zakresie objętym już ostateczną decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

Na *postanowienie Wojewody Kujawsko-Pomorskiego*, *inwestor* wniósł zażalenie do Ministra Inwestycji i Rozwoju.

Po rozpatrzeniu ww. zażalenia, Minister Inwestycji i Rozwoju postanowieniem z dnia 14 stycznia 2019 r., znak: DLI-III.4620.5.2018.KS.4, uchylił w całości *postanowienie Wojewody Kujawsko-Pomorskiego*.

W uzasadnieniu ww. rozstrzygnięcia organ II instancji stwierdził, iż wniosek *inwestora* z dnia 2 lipca 2018 r. o wydanie, na podstawie art. 34 ust. 2 pkt 3 *specustawy przesyłowej*, decyzji o lokalizacji

strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych w zakresie skutków, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, nie mieści się w granicach spraw administracyjnych rozstrzygniętych decyzją Wojewody Kujawsko-Pomorskiego Nr 14/2017 z dnia 13 października 2017 r., znak: WIR.II.747.22.2017.AK, ustalającą lokalizację strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn.: „Budowa napowietrznej dwutorowej linii 400 kV Grudziądz – Pelplin – Gdańsk Przyjaźń” wraz z przebudową linii 400 kV Grudziądz Węgrowo – Gdańsk Błonia”, w ramach zadania inwestycyjnego pn.: „Budowa napowietrznej dwutorowej linii 400 kV Grudziądz – Pelplin – Gdańsk Przyjaźń”, obejmującą m.in. działkę nr 70, z obrębu Wielkie Lniska, gmina Grudziądz oraz decyzją Wojewody Kujawsko-Pomorskiego Nr 23/2017 z dnia 3 listopada 2017 r., znak: WIR.II.747.29.2017.JG, ustalającą lokalizację strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn.: „Budowa napowietrznej dwutorowej linii 400 kV Grudziądz – Pelplin – Gdańsk Przyjaźń”, obejmującą m.in. działki nr 239 i nr 240, z obrębu Rogoźno, gmina Rogoźno, niewywołującymi skutków z art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Organ II instancji w uzasadnieniu ww. postanowienia z dnia 14 stycznia 2019 r. stwierdził, iż przedmiot spraw zakończonych ww. rozstrzygnięciami jest zakresowo węższy (dotyczy jedynie ustalenia samej lokalizacji inwestycji na wskazanych w tych decyzjach działkach) od przedmiotu sprawy objętej ww. wnioskiem *inwestora* z dnia 2 lipca 2018 r., dotyczącym wydania decyzji wywołującej skutki z art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*. Sprawy te nie są zatem tożsame, nawet jeżeli stronami/uczestnikami tych postępowań są te same podmioty.

W związku z powyższym, Minister Inwestycji i Rozwoju stwierdził, że organ I instancji dokonał błędnej interpretacji przesłanek określonych w art. 61a § 1 *kpa*, odmawiając wszczęcia postępowania administracyjnego z uwagi na zaistnienie „innej uzasadnionej przyczyny”.

Biorąc zatem pod uwagę treść ww. postanowienia Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia z dnia 14 stycznia 2019 r., Wojewoda Kujawsko-Pomorski pismem z dnia 1 lutego 2019 r., znak: WIR.II.747.6.2019.JG, zawiadomił o wszczęciu – na wniosek *inwestora* – postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, w zakresie skutków określonych w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie z ww. wniosku, Wojewoda Kujawsko-Pomorski wydał w dniu 21 marca 2019 r. decyzję Nr 2/2019, znak: WIR.II.747.6.2019.JG, zwaną dalej „*decyzją Wojewody Kujawsko-Pomorskiego*”, o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn.: „Budowa napowietrznej dwutorowej linii 400 kV Grudziądz - Pelplin - Gdańsk Przyjaźń”, na terenie województwa kujawsko-pomorskiego, powiat grudziądzki, gmina Rogoźno i gmina Grudziądz, dla działek ewidencyjnych nr 239, obręb Rogoźno, gmina Rogoźno, nr 240, obręb Rogoźno, gmina Rogoźno, nr 70, obręb Wielkie Lniska, gmina Grudziądz, w zakresie skutków, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Od *decyzji Wojewody Kujawsko-Pomorskiego* odwołanie do Ministra Inwestycji i Rozwoju, za pośrednictwem organu I instancji, wniosła spółka Polskie Koleje Państwowe S.A. z siedzibą w Warszawie, zwana dalej „*PKP S.A.*”, reprezentowana przez r.pr. Natalię Pałkowską.

W odwołaniu z dnia 4 kwietnia 2019 r. [nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2188, z późn. zm.) w tym samym dniu], *PKP S.A.* zaskarżyła *decyzję Wojewody Kujawsko-Pomorskiego* w całości oraz wniosła o umorzenie postępowania, bądź ewentualnie – o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Skarżąca spółka zarzuciła *decyzji Wojewody Kujawsko-Pomorskiego* naruszenie:

- I. przepisów postępowania, tj. art. 7 i art. 77 § 1 *kpa*, poprzez niedokładne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy oraz pominięcie istotnych w sprawie okoliczności, w tym w szczególności faktu, iż:
 - objęte zaskarżoną decyzją działki nr 239, z obrębu Rogoźno, nr 70, z obrębu Wielkie Lniska, stanowią czynną linię kolejową, po której odbywa się ruch pociągów, w następstwie czego – zdaniem *PKP S.A.* – organ I instancji pominął związane z tym ograniczenia, a także wymogi i warunki dla prowadzenia robót na obszarze kolejowym,
 - w odniesieniu do działek nr 239 i nr 240, z obrębu Rogoźno i działki nr 70, z obrębu Wielkie

Lniska, inwestor posiada tytuł prawny umożliwiający realizację przedmiotowej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej w postaci umowy zawartej z PKP S.A., oraz uzgodnień z zarządcą linii kolejowej – spółką PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z siedzibą w Warszawie, zwaną dalej „PKP PLK S.A.”, uprawniających go do wejścia i prowadzenia na terenie ww. działek robót budowlanych, polegających m.in. na budowie (posadowieniu, podwieszeniu) oraz późniejszej eksploatacji dwutorowej linii energetycznej 400 kV, wobec czego, w ocenie PKP S.A., postępowanie w niniejszej sprawie jest bezprzedmiotowe i winno zostać umorzone, zaś *decyzja Wojewody Kujawsko-Pomorskiego* uchylona,

- zakres inwestycji odnoszący się do ww. działek nr 239, 240, 70 obejmuje – według dokumentacji przedłożonej w postępowaniu – jedynie przeprowadzenie przewodów służących do przesyłania energii elektrycznej w postaci dwutorowej linii elektroenergetycznej 400 kV nad ww. działkami, nie przewiduje zaś założenia innych urządzeń i obiektów, w tym naziemnych, podziemnych, czy nadziemnych, w związku z czym, zdaniem PKP S.A., organ I instancji błędnie i niezasadnie udzielił zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie innych nadziemnych, podziemnych i naziemnych urządzeń oraz obiektów nie wymienionych w dokumentacji przedłożonej w niniejszym postępowaniu,
- opinii oraz uzgodnienia z PKP PLK S.A. oraz innymi spółkami kolejowymi, odnoszące się do ww. działek nr 239, 240, 70, dotyczą zakresu robót obejmujących jedynie przeprowadzenie oraz eksploatację przewodów służących do przesyłania energii elektrycznej w postaci dwutorowej linii elektroenergetycznej 400 kV nad ww. działkami, nie odnoszą się natomiast do założenia innych urządzeń i obiektów, w tym naziemnych, podziemnych, czy nadziemnych, co powoduje, według PKP S.A., iż organ I instancji błędnie i niezasadnie udzielił zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie innych nadziemnych, podziemnych i naziemnych urządzeń oraz obiektów nie objętych opiniowaniem czy uzgodnieniami z zarządcą linii kolejowej,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, poprzez jego zastosowanie i w następstwie ograniczenie sposobu korzystania z ww. działek nr 239, 240, 70, w celu zapewnienia prawa wejścia na ich teren dla prowadzenia budowy w zakresie sieci przesyłowej, a także prac związanych z budową, eksploatacją, przebudową, utrzymaniem, konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń, mimo że wnioskodawca posiada tytuł prawny umożliwiający realizację przedmiotowej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej na ww. działkach w postaci umowy z PKP S.A. oraz uzgodnień z zarządcą linii kolejowej uprawniających go do wejścia i prowadzenia na terenie ww. działek robót budowlanych, polegających na m.in. budowie (posadowieniu, podwieszeniu) oraz późniejszej eksploatacji dwutorowej linii elektroenergetycznej 400 kV,
- art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, poprzez jego zastosowanie w odniesieniu do działek stanowiących linię kolejową, w sytuacji, gdy podmiotem uprawnionym do wyrażenia zgody na wstęp na teren linii kolejowej nie jest PKP S.A., lecz zarządca linii kolejowej, w związku z czym, w ocenie PKP S.A., nałożenie na nią, czyli na podmiot niebędący zarządcą linii kolejowej, obowiązku udostępnienia działek stanowiących linię kolejową, czyni zaskarżoną decyzję niemożliwą do wykonania,
- art. 22 ust. 2 *specustawy przesyłowej*, poprzez jego zastosowanie w odniesieniu do ww. działek i uznanie, że w przypadku, gdy przywrócenie nieruchomości stanowiącej linię kolejową do stanu poprzedniego nie jest możliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu przysługuje od *inwestora* odszkodowanie,
- art. 53 ust. 1 i 2, art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 710, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o transporcie kolejowym*”, oraz § 119 ust. 3 i ust. 5 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 10 września 1998 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle kolejowe i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 151, poz. 987, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle kolejowe i ich usytuowanie*”, poprzez ich pominięcie i w następstwie udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na stanowiących linię kolejową działkach nr 239, z obrębu Rogóźno i nr 70, z obrębu Wielkie Lniska, przewodów i urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej, w tym podziemnych, naziemnych i nadziemnych obiektów i urządzeń, bez uprzedniego uzgodnienia z zarządcą linii kolejowej.

W uzasadnieniu odwołania, skarżąca spółka podkreśliła, iż celem regulacji zawartej w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* jest zapewnienie możliwości wstępu na teren cudzej nieruchomości w celu realizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. W ocenie skarżącej spółki, cel ten zostaje zrealizowany w momencie uzyskania przez *inwestora* tytułu prawnego umożliwiającego wykonanie planowanej inwestycji. Jak wskazała skarżąca spółka, ją oraz *inwestora* łączy umowa dająca *inwestorowi* możliwość wejścia na grunt i przeprowadzenia robót budowlanych m.in. polegających na budowie i eksploatacji sieci energetycznej 400 kV, która została zawarta w myśl obowiązujących przepisów prawa dotyczących wstępu na teren kolejowy i uwzględnia uzgodnienia i warunki wstępu na obszar kolejowy wskazane przez zarządcę linii kolejowej.

Z uwagi na powyższe, skarżąca spółka zarzuciła, iż brak jest przesłanek, aby zastosować wobec działek objętych niniejszym postępowaniem art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*. Skarżąca spółka podkreśliła także, iż zaskarżona decyzja narusza przepisy *ustawy o transporcie kolejowy* oraz *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle kolejowe i ich usytuowanie*, zgodnie z którym „skrzyżowanie sieci i instalacji z drogą szynową, lokalizacja tych skrzyżowań oraz szczegółowe warunki techniczne powinny być każdorazowo uzgadniane z zarządem kolei”.

Opisane powyżej odwołanie wniesiono w terminie.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju (Dz. U. z 2019 r. poz. 2261) – jest obecnie Minister Rozwoju, zwany dalej „*Ministrem*”, stwierdzono, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i art. 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

Mając powyższe na uwadze, w trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Wojewodę Kujawsko-Pomorskiego, w tym zbadał poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność wydanej przez niego decyzji *Wojewody Kujawsko-Pomorskiego*, jak również rozpoznał zarzuty podniesione przez skarżącą spółkę.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wystąpiła do Wojewody Kujawsko-Pomorskiego spółka Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie. Projektowana inwestycja mieści się w wykazie strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych określonych w załączniku do *specustawy przesyłowej*, w którym pod pozycją numer 19 wskazano inwestycję pn.: „Budowa linii 400 kV Grudziądz – Pelplin – Gdańsk Przyjaźń”.

W myśl art. 34 ust. 2 pkt 3 *specustawy przesyłowej*, w przypadku gdy lokalizacja strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej przewidziana jest w uchwalonym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzji o warunkach zabudowy, inwestor w każdym czasie może wystąpić o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie w zakresie skutków, o których mowa w art. 19 ust. 3 lub art. 22 ust. 1, z zastrzeżeniem, że w takim przypadku: a) wniosek, o którym mowa w art. 4 ust. 1, zawiera dane określone w art. 4 ust. 1 pkt 7-9, b) przepisu art. 4 ust. 2 nie stosuje się.

W niniejszym przypadku *inwestor*, stosownie do ww. przepisu, wystąpił z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, w zakresie skutków, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*. Lokalizacja przedmiotowej inwestycji została bowiem przewidziana Uchwałą Nr XXIII/197/2016 Rady Gminy Grudziądz z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla lokalizacji inwestycji celu publicznego, jaką jest dwutorowa napowietrzna linia elektroenergetyczna 400 kV Grudziądz – Pelplin – Gdańsk Przyjaźń (Dz. Urz. Woj. Kujawsko-Pomorskiego z 2016 r. poz. 1902), oraz Uchwałą Nr XVI/83/2016 Rady Gminy Rogóźno z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla lokalizacji inwestycji celu publicznego, jaką jest dwutorowa napowietrzna linia elektroenergetyczna 400 kV Grudziądz – Pelplin – Gdańsk Przyjaźń (Dz. Urz. Woj. Kujawsko-Pomorskiego z 2016 r. poz. 2303).

Mając na uwadze zakres przedmiotowego wniosku *inwestora*, należy wskazać, iż *inwestor* nie był zobowiązany do przedłożenia map z projektem podziału nieruchomości, które tylko w części są położone w granicach terenu objętego wnioskiem, w tym terenu przeznaczonego pod budowę stacji elektroenergetycznej, sporządzonych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2204, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o gospodarce nieruchomościami*”, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 7 *specustawy przesyłowej*, jak również nie był zobowiązany do wskazania nieruchomości lub ich części, według katastru nieruchomości oraz księgi wieczystej, jeżeli jest prowadzona dla nieruchomości, na których jest planowana budowa stacji elektroenergetycznej, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 19 ust. 3 *specustawy przesyłowej* (art. 4 ust. 1 pkt 8 *specustawy przesyłowej*).

Wobec powyższego, *inwestor* we wniosku nie wskazał również ograniczonych praw rzeczowych obciążających nieruchomości, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 8 *specustawy przesyłowej*, jeżeli dla nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta lub zbiór dokumentów i prawa te zostały w nich ujawnione (art. 4 ust. 1 pkt 9 *specustawy przesyłowej*).

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek o wydanie przedmiotowej decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, w zakresie skutków, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, uznać należy, że zawiera on elementy wskazane w art. 4 *specustawy przesyłowej* w związku z art. 34 ust. 2 pkt 3 lit. a i b *specustawy przesyłowej*.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Kujawsko-Pomorskiego postępowanie w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej i stwierdził, co następuje.

W ocenie organu II instancji, Wojewoda Kujawsko-Pomorski prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, pouczył o prawie do składania wniosków, uwag lub zastrzeżeń oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, wskazując miejsce, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, Wojewoda Kujawsko-Pomorski ww. pismem z dnia 1 lutego 2019 r., zawiadomił wnioskodawcę oraz użytkownika wieczystego nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczeń w Kujawsko-Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim w Bydgoszczy, w Urzędzie Gminy w Grudziądzu, w Urzędzie Gminy w Rogoźnie, na stronie internetowej Kujawsko-Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego w Bydgoszczy oraz w prasie o zasięgu ogólnopolskim – „Nasz Dziennik” z dnia 8 lutego 2019 r.

W przedmiotowym obwieszczeniu organ I instancji zawarł oznaczenie nieruchomości lub ich części, objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, według katastru nieruchomości oraz księgi wieczystej, oraz informację o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Kujawsko-Pomorski wydał w dniu 21 marca 2019 r. decyzję Nr 2/2019, znak: WIR.II.747.6.2019.JG, o ustaleniu lokalizacji ww. strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, w zakresie skutków, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Analizując powyższą decyzję Wojewody Kujawsko-Pomorskiego, organ odwoławczy stwierdził, iż kontrolowana decyzja czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 8 ust. 1 *specustawy przesyłowej* w związku z art. 34 ust. 2 pkt 3 lit. a i b *specustawy przesyłowej*.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 *specustawy przesyłowej*, projekt przedmiotowej decyzji został sporządzony przez osobę, o której mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”.

Stosownie do art. 25 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, decyzja Wojewody Kujawsko-Pomorskiego podlega natychmiastowemu wykonaniu.

W myśl art. 10 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, Wojewoda Kujawsko-Pomorski doręczył decyzję wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń w Kujawsko-Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim w Bydgoszczy, w Urzędzie Gminy w Grudziądzu, w Urzędzie Gminy w Rogoźnie, na stronie internetowej Kujawsko-Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego w Bydgoszczy oraz na stronach internetowych ww. urzędów gmin, jak również w prasie o zasięgu ogólnopolskim – „Nasz Dziennik” z dnia 27 marca 2019 r. Użytkownika wieczystego nieruchomości objętej decyzją Wojewody Pomorskiego organ I instancji poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomienia z dnia 21 marca 2019 r., znak: WIR.II.747.6.2019.JG.

W zawiadomieniu oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 10 ust. 2 *specustawy przesyłowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Rozpatrując odwołanie PKP S.A., w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno wojewoda orzekający w sprawie jako organ I instancji, jak i *Minister* działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwe do wydania decyzji w przedmiocie ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, nie są jednocześnie uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań. Niedopuszczalna jest również ocena przez ww. organy racjonalności, czy aspektów ekonomicznych i społecznych koncepcji przedstawionej przez inwestora.

To inwestor we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej decyduje o przebiegu inwestycji oraz o wielkości terenu niezbędnego dla realizacji inwestycji. Inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji podlega zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy przesyłowej*. Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, określającego te granice (por. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 2480/17, z dnia 9 lutego 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 2780/17 i z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt IV SA/Wa 1749/17).

Orzecznictwo sądowoadministracyjne – zapadłe wprawdzie w odniesieniu do regulacji ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1474, z późn. zm.), ale aktualne w pełni w świetle rozwiązań przyjętych w *specustawie przesyłowej* wzorowanych m.in. na tej ustawie – nie pozostawia co do ww. zagadnienia również jakichkolwiek wątpliwości (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt II OSK 1705/17, z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt 3221/14 i z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14 oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 2952/16, z dnia 30 stycznia 2017 r.,

sygn. akt VII SA/Wa 2513/16, i z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt VII SA/Wa 2446/15, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Wobec powyższego, pismem z dnia 25 kwietnia 2019 r., znak: DLI-II.4620.11.2019.PMJ.1, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie podniesionych przez skarżącą spółkę zarzutów.

Pismem z dnia 17 maja 2019 r., znak: TLL/2438/19, *inwestor* odniósł się do uwag skarżącej spółki, wskazując, iż w jego ocenie nie zasługują one na uwzględnienie.

Powyższe stanowisko *inwestora* organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 kpa, przesłał skarżącej spółce przy piśmie z dnia 28 maja 2019 r., znak: DLI-III.4620.11.2019.PMJ.2, zawiadamiając o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przeglądania akt sprawy.

W piśmie z dnia 1 lipca 2019 r. skarżąca spółka uzupełniła swoje zarzuty, a także podtrzymała wnioski i zarzuty przedstawione w odwołaniu.

PKP S.A. zarzuciła, iż w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* ustawodawca nie określił wprost podmiotu uprawnionego do zajęcia nieruchomości w przewidzianym w tym przepisie trybie, lecz wskazał jedynie cel i skutek, do osiągnięcia którego służy powyższa regulacja. Skarżąca spółka powtórzyła, iż zastosowanie regulacji, o której mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, staje się bezprzedmiotowe, w przypadku gdy zostało już zapewnione prawo wejścia na teren nieruchomości w celu dokonania robót i prac.

Skarżąca spółka stwierdziła, iż stosownie do ustaleń zawartych w umowie z dnia 20 lipca 2018 r., zapewniła prawo do wejścia na teren nieruchomości objętych przedmiotowym postępowaniem, w celu budowy napowietrznej dwutorowej linii elektroenergetycznej 400 kV Grudziądz – Pelplin – Gdańsk Przyjaźń, jak również w celu późniejszej eksploatacji przedmiotowej linii energetycznej, w tym jej remontu, naprawy, wymiany, przebudowy, konserwacji, usuwania awarii, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Według *PKP S.A.*, powyższa umowa czyni zatem zadość celowi, o którym mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*. Zdaniem skarżącej spółki, nie ma przy tym znaczenia, że umowa została zawarta przez konsorcjum firm będących wykonawcą, ponieważ wykonawca w przedmiotowej sprawie występuje w imieniu *inwestora*.

Na marginesie *PKP S.A.* zwróciła uwagę, że ustawodawca decydujące znaczenie przy interpretacji treści umowy cywilnoprawnej nadał zgodnemu zamiarowi stron i celowi umowy, a nie jej dosłownemu brzmieniu. Jednocześnie ustawodawca dopuścił możliwość zastrzeżenia określonego świadczenia na rzecz osoby trzeciej. W świetle powyższego, w ocenie skarżącej spółki, nie ulega zatem wątpliwości, że art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* nie będzie miał w niniejszej sprawie zastosowania, gdyż już istnieje tytuł prawny do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia budowy strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, a także prac związanych z budową, przebudową, utrzymaniem, eksploatacją, konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń.

Zdaniem *PKP S.A.*, istotnym w przedmiotowej sprawie jest fakt, że warunki oraz sposób korzystania z nieruchomości objętych niniejszym postępowaniem wyznaczają obowiązujące przepisy prawa, a także wydane na ich podstawie opinie i uzgodnienia. Przedłożenie ww. dokumentów jest wymagane przy składaniu wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Skarżąca spółka zaznaczyła, iż zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 10 *specustawy przesyłowej*, we wniosku należy wskazać nieruchomości lub ich części, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*. *PKP S.A.* stwierdziła, że *inwestor* nie uczynił zadość powyższemu obowiązkowi, co – w jej ocenie – czyni wątpliwym dopuszczalność zastosowania art. 34 ust. 2 *specustawy przesyłowej*, w przypadku decyzji ustalającej lokalizację sieci przesyłowej wydanej „po wejściu w życie niniejszej *specustawy przesyłowej*”.

Co więcej, według skarżącej spółki, *inwestor* pominął okoliczność, iż wymagane przepisami prawa uzgodnienie zarządcy infrastruktury kolejowej wyrażnie wymaga, przed przystąpieniem do planowanych robót, zawarcia stosownej umowy regulującej zasady i warunki realizacji robót na terenie kolejowym,

w tym – zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa – nadzoru ze strony zarządcy infrastruktury kolejowej. Skarżąca spółka stwierdziła, że uzgodnienie zawarte z *PKP PLK S.A.* dotyczy ściśle wskazanych urządzeń, w tym przeprowadzenia przewodów służących do przesyłania energii elektrycznej w postaci dwutorowej linii elektroenergetycznej 400 kV nad przedmiotowymi nieruchomościami, nie przewiduje zaś założenia innych, bliżej nieokreślonych urządzeń i obiektów, w tym naziemnych, podziemnych, czy nadziemnych.

Według skarżącej spółki, nie sposób zgodzić się przy tym, że wymagane przepisami prawa opinie i uzgodnienia, w kontekście art. 34 *specustawy przesyłowej*, tracą ważność. Choć przepis art. 34 ust. 2 pkt 3 lit. 3 *specustawy przesyłowej* stanowi, iż art. 4 ust. 2 nie stosuje się w niniejszym postępowaniu, nie oznacza to jednak, zdaniem *PKP S.A.*, możliwości pominięcia dotychczas uzyskanych opinii, czy uzgodnień. Odmienne interpretacja powyższych regulacji prowadziłaby, w ocenie skarżącej spółki, do obejścia prawa. *PKP S.A.* uznała, że w przedmiotowej sprawie organ I instancji nie wziął pod uwagę powyższych dokumentów, w następstwie czego – błędnie i niezasadnie udzielił zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie innych nadziemnych, podziemnych i naziemnych urządzeń oraz obiektów niewymienionych w dokumentacji, uzgodnieniach i opiniach przedłożonych w niniejszym postępowaniu.

Zdaniem skarżącej spółki, nie sposób także zgodzić się z *inwestorem*, że okoliczność, iż na przedmiotowych nieruchomościach znajduje się linia kolejowa, nie ma znaczenia w niniejszym postępowaniu, ponieważ ustawodawca nie uzależnił ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej od sposobu korzystania z nieruchomości, ich przeznaczenia, czy też ze względu na ich status prawny.

Według *PKP S.A.*, powyższe twierdzenie pozostaje w sprzeczności nie tylko z przepisami *specustawy przesyłowej*, ale także z innymi obowiązującymi przepisami prawa. W ocenie skarżącej spółki, wyłączenie zastosowania art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* może wynikać bowiem z innych obowiązujących regulacji prawnych, w tym np. z *ustawy o transporcie kolejowym*. *Specustawa przesyłowa* nie ogranicza zastosowania ww. regulacji, czy też innych regulacji szczególnych (np. o drogach publicznych), wobec czego, zdaniem *PKP S.A.*, ustawodawca nie musiał wyliczać rodzajów nieruchomości, co do których art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* nie będzie miał zastosowania. Skarżąca spółka zwróciła uwagę na fakt, iż ustawodawca w sposób wyraźny wskazał, które regulacje i w jakim zakresie podlegają wyłączeniu na mocy *specustawy przesyłowej*. W ocenie *PKP S.A.*, brak wyłączenia m.in. *ustawy o transporcie kolejowym*, nakazuje uwzględnić przepisy powyższej regulacji także w odniesieniu do inwestycji przesyłowych.

Według *PKP S.A.*, treść art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* pozostaje w sprzeczności z *ustawą o transporcie kolejowym*, w tym znaczeniu, że jego zastosowanie w odniesieniu do przedmiotowych nieruchomości wyłączałoby w następstwie konieczność uzyskania zgody zarządcy infrastruktury kolejowej na przeprowadzenie prac związanych z przebudową, utrzymaniem, eksploatacją, konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń, a także na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomościach przewodów i urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej oraz innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń.

W ocenie skarżącej spółki, warto mieć na uwadze fakt, iż zgodnie z *ustawą o transporcie kolejowym*, rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 7 sierpnia 2008 r. w sprawie wymagań w zakresie odległości i warunków dopuszczających usytuowanie drzew i krzewów, elementów ochrony akustycznej i wykonywania robót ziemnych w sąsiedztwie linii kolejowej, a także sposobu urządzenia i utrzymania zasłon odśnieżnych oraz pasów przeciwpożarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1227, z późn. zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem w sprawie odległości i warunków usytuowania obiektów w sąsiedztwie linii kolejowej”, oraz rozporządzeniem w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle kolejowe i ich usytuowanie, wszelkie prace w odległości od 4 do 20 m od granicy obszaru kolejowego powinny być każdorazowo uzgadniane z zarządcą infrastruktury kolejowej. Zastosowanie art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* do przedmiotowych nieruchomości, w następstwie zwolnienia inwestora/wykonawcę z obowiązku uzyskania tego rodzaju uzgodnień, co – zdaniem *PKP S.A.* – w sposób rażąco narusza obowiązujące przepisy prawa.

Ponadto, na marginesie skarżąca spółka zwróciła uwagę na konsekwentnie podtrzymywane przez

Naczelny Sąd Administracyjny stanowisko o braku możliwości lokalizowania budowli niezwiązanych z infrastrukturą kolejową w obszarze kolejowym (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1276/12, z dnia 3 lutego 2010 r., sygn. akt II OSK 249/09).

W świetle powyższego, w ocenie skarżącej spółki, nietrafne są twierdzenia *inwestora* zawarte w ww. piśmie z dnia 17 maja 2019 r., że zaskarżona decyzja może podlegać wykonaniu. Co więcej, *PKP S.A.* stwierdziła, iż nie ma możliwości zrealizowania obowiązku wydania przedmiotowych nieruchomości w celu wykonania na nich robót i prac, ponieważ nie zarządza i nie dysponuje tym terenem. Wobec tego, nałożenie na nią obowiązku udostępnienia linii kolejowej (gruntów wchodzących w skład linii kolejowej) zarządzanej przez *PKP PLK S.A.*, jest w jej ocenie sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa i czyni decyzję *Wojewody Pomorskiego* niemożliwą do wykonania.

Organ odwoławczy pismem z dnia 30 lipca 2019 r., znak: DLI-II.4620.11.2019.PMJ.3, wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie podniesionych przez skarżącą Spółkę zarzutów.

Pismem z dnia 12 sierpnia 2019 r., znak: TLL/3658/19, *inwestor* odniósł się do uwag skarżącej spółki, wskazując, iż w jego ocenie nie zasługują one na uwzględnienie.

Powyższe stanowisko *inwestora* organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 *kpa*, przesłał skarżącej Spółce przy piśmie z dnia 3 października 2019 r., znak: DLI-II.4620.11.2019.PMJ.4, zawiadamiając o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przegłądania akt sprawy. Z ww. uprawnienia skarżąca spółka nie skorzystała.

Po uzyskaniu stanowiska *inwestora* oraz przeanalizowaniu zarzutów skarżącej strony, zawartych w odwołaniu oraz piśmie z dnia 1 lipca 2019 r., *Minister* doszedł do przekonania, że ograniczenie sposobu korzystania z ww. działek nr 239 i nr 240, z obrębu Rogóźno, oraz ww. działki nr 70, z obrębu Wielkie Lniska, jest w niniejszej sprawie uzasadnione.

Zakresem inwestycji, dla której została wydana decyzja *Wojewody Kujawsko-Pomorskiego*, objęte zostały jedynie ww. działki nr 239, nr 240 i nr 70, znajdujące się w użytkowaniu wieczystym skarżącej spółki. *Inwestor* we wniosku o wydanie przedmiotowej decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wskazał je jako nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

W myśl art. 8 ust. 1 pkt 8 *specustawy przesyłowej*, decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zawiera oznaczenie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1.

Zgodnie z ww. przepisem, w decyzji lokalizacyjnej, w celu zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia na nich budowy strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, a także prac związanych z budową, przebudową, utrzymaniem, eksploatacją, konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń, wojewoda ogranicza sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości przewodów i urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Przepisy art. 124 ust. 2 i 5-8 *ustawy o gospodarce nieruchomościami* stosuje się odpowiednio (art. 8 ust. 1 pkt 8 i art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*).

Biorąc powyższe pod uwagę, w pkt VIII *decyzji Wojewody Kujawsko-Pomorskiego* organ I instancji zasadnie ograniczył sposób korzystania z ww. działek nr 239, nr 240 i nr 70.

Zdaniem *Ministra*, w przedmiotowej sprawie dla ww. działek, zachodziły przesłanki do zastosowania art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Należy wskazać, iż zgodnie z regułą zawartą w art. 61 § 1 *kpa*, postępowanie administracyjne wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z postępowaniem wszczynanym na wniosek – stosownie bowiem do przepisu art. 5 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, na wniosek *inwestora*, wydaje właściwy miejscowo wojewoda. Specyfika takiego rodzaju postępowania przejawia się w fakcie, iż może zostać ono zainicjowane tylko przez określony podmiot (*inwestora* - w myśl art. 1 ust. 2 pkt 1 *specustawy przesyłowej*) – organ nie może działać z urzędu, jak również inne strony nie mają możliwości wpływu na wszczęcie postępowania. W postępowaniu o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wniosek nie tylko inicjuje postępowanie, ale wyraża wolę inwestora rozstrzygnięcia sprawy w dany sposób.

Wojewoda Kujawsko-Pomorski wydał zaskarżoną decyzję zgodnie z zakresem wskazanym we wniosku *inwestora* z dnia 2 lipca 2018 r. To *inwestor*, będący kreatorem miejsca, sposobu i kształtu lokalizacji inwestycji, zadecydował o wyborze konkretnego tytułu prawnego do nieruchomości i wobec tego był zobowiązany we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej (złożonym w trybie art. 34 ust. 2 pkt 3 *specustawy przesyłowej*) do wskazania nieruchomości, w stosunku do których decyzja ma wywołać skutek określony w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Mając na względzie zarzut strony skarżącej, iż Wojewoda Kujawsko-Pomorski dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, pomijając okoliczność, że objęte zaskarżoną decyzją ww. działki stanowią czynną linię kolejową, po której odbywa się ruch kolejowy, a tym samym nie wziął pod uwagę związanych z tym ograniczeń, wymogów i warunków dla prowadzenia robót na obszarze kolejowym, wskazać należy, iż z treści art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* w żaden sposób nie wynika, aby nie znajdował on zastosowania do nieruchomości, na których znajdują się czynne linie kolejowe.

Ustawodawca nie wyłączył bowiem z zakresu stosowania art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* nieruchomości stanowiących tereny kolejowe. Jak słusznie wskazał *inwestor* w piśmie z dnia 12 sierpnia 2019 r., *specustawa przesyłowa* nie wymienia nieruchomości, do których nie znajduje zastosowania art. 22 ust. 1 ww. ustawy. *Specustawa przesyłowa* nie zawiera zatem jakichkolwiek ograniczeń w zakresie możliwości jej zastosowania do terenów kolejowych. Szczególnych uregulowań dotyczących wydawania decyzji ograniczających sposób korzystania z nieruchomości stanowiących tereny kolejowe nie zawierają również przepisy *ustawy o gospodarce nieruchomościami* (która w przedmiotowej sprawie znajduje zastosowanie w określonym zakresie) oraz przepisy *ustawy o transporcie kolejowym*. Przyjąć w związku z tym należy, że ustawodawca dopuszcza lokalizację inwestycji w zakresie sieci przesyłowych na terenach kolejowych, a co za tym idzie – zastosowanie do nich art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Zaznaczyć jednak należy, iż nie można przyjąć fikcji prawnej, jakoby każda propozycja ingerencji w prawa własności, wynikająca z projektów rozwiązań przedłożonych przez *inwestora*, musiała być *ex lege*, z woli prawodawcy, traktowana jako podyktowana „interese publicznym” i akceptowana przez organ administracji. Oznaczałoby to w istocie wyjęcie spod kontroli – w ramach procedur administracyjnych (w trybie odwoławczym), a potem sądowym (w postępowaniu sądowoadministracyjnym) – legalności działań ingerujących w istotną, chronioną konstytucyjnie sferę praw (w tym przypadku prawo własności).

Treść przepisu art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* nie pozostawia wątpliwości, że intencją racjonalnego ustawodawcy było takie ukształtowanie prawa i możliwości ograniczenia prawa własności nieruchomości objętych inwestycją, aby stworzyć dla *inwestora* możliwość jak najszybszego przystąpienia do realizacji inwestycji, jej zrealizowania, a następnie prowadzenia prac związanych z konserwacją urządzeń, w tym usuwaniem awarii. Należy w tym miejscu jeszcze raz wyraźnie podkreślić, że administracyjnoprawne ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości dotyczyć może również nieruchomości stanowiących tereny kolejowe [por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 2977/17, wydany w sprawie rozpatrywanej na podstawie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz. 1554), lecz w istotnym zakresie w pełni analogicznej do rozwiązań przyjętych w *specustawie przesyłowej*].

Odnosząc zatem systemową charakterystykę *specustawy przesyłowej*, o której była mowa powyżej, do okoliczności rozpatrywanej sprawy, należy podkreślić, iż – w ocenie *Ministra* – analiza zgromadzonej w sprawie dokumentacji wykazała, że objęcie wskazanych nieruchomości ograniczeniem w korzystaniu na podstawie art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* nie narusza prawa.

Z powyższych względów – w ocenie *Ministra* – przyjęte przez organ I instancji w *decyzji Wojewody Kujawsko-Pomorskiego* skutki prawne odnoszące się do działek stanowiących teren kolejowy, nie budzą zastrzeżeń co do ich poprawności.

Jednocześnie, biorąc pod uwagę zastrzeżenia strony skarżącej wyrażone w piśmie z dnia 1 lipca 2019 r. co do możliwości lokalizowania na obszarze kolejowym obiektów niezwiązanych z infrastrukturą kolejową, należy wyjaśnić, co następuje.

Zgodnie z art. 4 pkt 8 *ustawy o transporcie kolejowym*, obszar kolejowy to powierzchnia gruntu określona działkami ewidencyjnymi, na której znajduje się droga kolejowa, budynki, budowle i urządzenia przeznaczone do zarządzania, eksploatacji i utrzymania linii kolejowej oraz przewozu osób i rzeczy.

Wobec tego, jakkolwiek przepis art. 4 ust. 2 pkt 8 *specustawy przesyłowej* nie znajduje zastosowania w realiach niniejszej sprawy (co wynika z art. 34 ust. 2 pkt 3 lit. b *ww. ustawy*), to warto zwrócić uwagę, że ustawodawca wskazał, iż do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej *inwestor* załącza opinie właściwego zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu władającego nieruchomością wchodzącą w skład obszaru kolejowego – w zakresie, w jakim projektowana inwestycja przebiega przez nieruchomości wchodzące w skład obszaru kolejowego, przylega do nieruchomości wchodzących w skład obszaru kolejowego lub powoduje ograniczenia w sposobie zagospodarowania tych nieruchomości.

Minister podziela stanowisko wyrażone przez *inwestora* w piśmie z dnia 12 sierpnia 2019 r., iż już z samego brzmienia przepisu art. 4 ust. 2 pkt 8 *specustawy przesyłowej* jednoznacznie wynika, że ustawodawca dopuszcza lokalizację inwestycji w zakresie sieci przesyłowej na obszarach kolejowych (a także – dopuszcza zastosowanie do obszarów kolejowych art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*).

Ponadto, chociaż ocena tej kwestii będzie dopiero przedmiotem postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę, to należy mieć na uwadze także art. 57 ust. 1 *ustawy o transporcie kolejowym*, który stanowi, że w przypadkach szczególnie uzasadnionych dopuszcza się odstępstwo od warunków usytuowania budynków i budowli określonych w art. 53 *ww. ustawy*. W treści przepisu art. 57 *ustawy o transporcie kolejowym* nie przewidziano ograniczenia stosowania odstępstwa jedynie do terenów znajdujących się poza granicą obszaru kolejowego. Zastrzeżono w nim natomiast, że odstępstwo nie może powodować zagrożenia życia ludzi lub bezpieczeństwa mienia oraz bezpieczeństwa i prawidłowego ruchu kolejowego, a także nie może zakłócać działania urządzeń służących do prowadzenia tego ruchu.

Tym samym, zdaniem organu odwoławczego, przepisy *ustawy o transporcie kolejowym* nie zabraniają lokalizacji na obszarze kolejowym obiektów innych niż związane z infrastrukturą kolejową.

Warto również zauważyć, iż działki nr 70, z obrębu Wielkie Lniska i nr 239, z obrębu Rogóżno, ujęte zostały odpowiednio pod pozycjami 668 i 697, w tomie 2 województwo kujawsko-pomorskie załącznika do decyzji Nr 3 *Ministra Infrastruktury i Rozwoju* z dnia 24 marca 2014 r. w sprawie ustalenia terenów, przez które przebiegają linie kolejowe, jako terenów zamkniętych (Dz. Urz. MInR z 2014 r., poz. 25, z późn. zm.).

W myśl zaś art. 2 pkt 9 *ustawy* z dnia 17 maja 1989 r. *Prawo geodezyjne i kartograficzne* (Dz. U. z 2019 r. poz. 725, z późn. zm.), przez tereny zamknięte należy rozumieć tereny o charakterze zastrzeżonym ze względu na obronność i bezpieczeństwo państwa, określone przez właściwych ministrów i kierowników urzędów centralnych. Jak stanowi art. 4 ust. 2a *ww. ustawy*, tereny zamknięte są ustalane przez właściwych ministrów i kierowników urzędów centralnych w drodze decyzji, zaś art. 4 ust. 2b tej samej *ustawy* przewiduje, że właściwi ministrowie i kierownicy urzędów centralnych zawiadamiają Głównego Geodetę Kraju o ustaleniu terenu zamkniętego oraz podają klauzulę tajności informacji dotyczących obiektów znajdujących się na tym terenie. Nie ulega więc wątpliwości, że teren

zamknięty ma charakter szczególny, wymaga szczególnego reżimu z uwagi na cel jego ustanowienia, jakim jest obronność i bezpieczeństwo państwa.

W ocenie *Ministra*, fakt, iż nieruchomości gruntowa została ujęta w załączniku do decyzji w sprawie ustalenia terenów, przez które przebiegają linie kolejowe, jako terenów zamkniętych, nie oznacza, że przeprowadzenie na niej inwestycji, która nie jest ściśle związana z charakterem tego terenu, jest wykluczone. Niewątpliwie charakter kolejowych terenów zamkniętych, czyli zastrzeżonych ze względu na obronność i bezpieczeństwo państwa, w swojej istocie wprowadza pewne ograniczenia w zagospodarowaniu takich obszarów, jednak ograniczenie takie nie może mieć charakteru absolutnego.

Warto zwrócić uwagę, iż lokalizacja przedmiotowej inwestycji została przewidziana w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie zaś z treścią art. 14 ust. 6 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*, planu miejscowego nie sporządza się dla terenów zamkniętych, z wyłączeniem terenów zamkniętych ustalanych przez ministra właściwego do spraw transportu.

Z powyższego przepisu wynika zatem możliwość lokalizowania inwestycji – w drodze planu miejscowego – na terenach zamkniętych kolejowych. Z treści przepisu art. 14 ust. 6 w zw. z art. 15 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (określającym zakres planu miejscowego) nie wynika natomiast, aby inwestycje przewidziane – w drodze planu miejscowego – do realizacji na terenie zamkniętym kolejowym, miały stanowić wyłącznie inwestycje ściśle związane z infrastrukturą kolejową.

Jak wynika z uzasadnienia do projektu ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 812 z dnia 29 maja 2008 r.), nowelizacja art. 14 ust. 6 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*, która weszła w życie w dniu 21 października 2010 r. i która dopuściła możliwość uchwalania planów miejscowych dla terenów zamkniętych kolejowych, miała na celu umożliwienie zabudowy terenów zamkniętych kolejowych, nie powodując jednocześnie braku możliwości ich dotychczasowego użytkowania.

Można dodać też, iż przepisy *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* dopuszczają możliwość lokalizowania – również w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu – na terenach zamkniętych kolejowych inwestycji niezwiązanych ściśle z infrastrukturą kolejową. Przestanką warunkującą dopuszczalność takich inwestycji na tego rodzaju terenie jest zaś ustalenie, czy planowane przedsięwzięcie da się pogodzić z celem, dla którego dany teren został uznany za zamknięty (por. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 września 2008 r., sygn. akt II OSK 1075/07).

Za nietrafny uznać tym samym należy zarzut dotyczący braku uwzględnienia przez Wojewodę Kujawsko-Pomorskiego wymogów i warunków dla prowadzenia robót na obszarze kolejowym.

Zaznaczyć trzeba, że *decyzja Wojewody Kujawsko-Pomorskiego*, wydana na podstawie art. 5 ust. 1 i 2, art. 8, art. 25 oraz art. 34 ust. 2 pkt 3 *specustawy przesyłowej*, i art. 104 *kpa*, ograniczająca sposób korzystania z nieruchomości, nie wskazuje szczegółowych rozwiązań technicznych realizacji inwestycji. Podkreślenia wymaga, że decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych stanowi jeden z pierwszych etapów procesu inwestycyjnego. Następnym etapem jest zaś przygotowanie projektu budowlanego oraz uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę.

Stosownie bowiem do orzecznictwa sądowoadministracyjnego, odnoszącego się co prawda do *ustawy o transporcie kolejowym*, ale aktualnego również na gruncie *specustawy przesyłowej*, decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji jest etapem wstępnym na drodze realizacji inwestycji. Określa ona jedynie ogólne warunki realizacji inwestycji, szczegółowe rozwiązania techniczne, które pozwolą na dochowanie tych warunków, określone zostaną dopiero na etapie postępowania w sprawie pozwolenia na budowę. Oceny warunków techniczno-budowlanych dokonują organy administracji architektoniczno-budowlanej na podstawie przedstawionego przez inwestora projektu budowlanego, zawierającego rozwiązania techniczne realizacji inwestycji, sporządzonego przez osoby posiadające wiedzę specjalistyczną i stosowne uprawnienia. Organ orzekający w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji nie może wkraczać w kompetencje organu wydającego decyzję o pozwoleniu na budowę i w sposób władczy orzekać w kwestiach, które mogą stać się przedmiotem rozważań dopiero na dalszym etapie

procesu inwestycyjnego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt II OSK 721/16).

Zgodnie z art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1997 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą Prawo budowlane*”, w decyzji o pozwoleniu na budowę organ administracji architektoniczno-budowlanej, w razie potrzeby określa szczegółowe warunki zabezpieczenia terenu budowy i prowadzenia robót budowlanych.

Jak przyjmuje się w doktrynie, powyższy przepis wymienia dodatkowe składniki, jakie może zawierać pozwolenie na budowę. Ich brak w sytuacji, gdy powinny zostać uwzględnione, może przesądzać o wadliwości decyzji o pozwoleniu na budowę. Katalog tych składników odpowiada pojęciu „innych warunków pozwolenia na budowę”, które użyte są w innych przepisach tej ustawy (np. art. 36a, art. 51 ust. 1 pkt 3). Warunki te nakładane są „w razie potrzeby”, przez co należy rozumieć konieczność ich zawarcia w treści decyzji o pozwoleniu na budowę w przypadku, gdy ze względu np. na rodzaj inwestycji czy miejsce prowadzenia robót budowlanych, bądź też sposób ich wykonywania należy je wprowadzić. Art. 36 ust. 1 pkt 1 *ustawy Prawo budowlane* dotyczy określenia szczególnych warunków zabezpieczenia terenu budowy i prowadzenia robót budowlanych. Warunki te znajdują z pewnością zastosowanie w przypadku budowy np. na terenach zamkniętych (red. Z. Niewiadomski, *Prawo budowlane. Komentarz*, 2020, Legalis).

Powyższe powoduje, iż nieskuteczne jest podnoszenie tego rodzaju zarzutów w stosunku do *decyzji Wojewody Kujawsko-Pomorskiego*, która dotyczy wyłącznie ustalenia lokalizacji inwestycji.

Chybione jest również stwierdzenie skarżącej spółki zawarte w piśmie z dnia 1 lipca 2019 r., jakoby w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* ustawodawca nie określił wprost podmiotu uprawnionego do zajęcia nieruchomości w przewidzianym w tym przepisie trybie, lecz wskazał jedynie cel i skutek, do osiągnięcia którego służy powyższa regulacja.

Wskazać bowiem należy, iż zgodnie z art. 5 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, decyzję o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, na wniosek inwestora, wydaje właściwy miejscowo wojewoda. W związku z powyższym, adresatem, a co za tym idzie – podmiotem, któremu przysługują uprawnienia wynikające z decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, jest inwestor. Inwestorem zaś, zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 1 *specustawy przesyłowej*, jest operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą Prawo energetyczne*”, realizujący strategiczną inwestycję w zakresie sieci przesyłowej.

Ponadto, jak już wcześniej wskazano w przedmiotowym rozstrzygnięciu, stosownie do art. 34 ust. 2 pkt 3 *specustawy przesyłowej*, w przypadku, gdy lokalizacja strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej przewidziana jest w uchwalonym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzji o warunkach zabudowy, inwestor w każdym czasie może wystąpić o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej na zasadach i w trybie określonym w niniejszej ustawie w zakresie skutków, o których mowa w art. 19 ust. 3 lub art. 22 ust. 1.

Podkreślenia wymaga, że jedynym operatorem systemu przesyłowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu art. 9h w zw. z art. 9h¹ ust. 1 w zw. z art. 9k *ustawy Prawo energetyczne*, jest spółka Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie, która to została wyznaczona ww. operatorem decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 24 grudnia 2007 r., znak: DPE-47- 58(5)/4988/2007/BT, na okres od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 1 lipca 2014 r., a następnie decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 czerwca 2014 r., znak: DRE-4710-3(7)/2013/2014/4988/ZJ, na dalszy okres od dnia 2 lipca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. Ww. spółka wykonuje tym samym wszelkie ustawowe obowiązki operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego, określone w art. 9c ust. 2 *ustawy Prawo energetyczne* (m.in. zapewnienia bezpieczeństwa funkcjonowania systemu elektroenergetycznego oraz rozbudowy sieci przesyłowej i połączeń z innymi systemami elektroenergetycznymi).

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że to *inwestor*, czyli Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie, jest jedynym uprawnionym podmiotem

do złożenia wniosku o wydanie decyzji, która ma wywoływać skutki określone w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, a następnie do zajęcia nieruchomości na podstawie wydanej decyzji.

Za niezasadny należy uznać też zarzut *PKP S.A.* dotyczący pominięcia przez organ wojewódzki okoliczności, że w odniesieniu do działek będących przedmiotem zaskarżonej decyzji, *PKP S.A.* porozumiała się z *inwestorem*, co do zawarcia umowy umożliwiającej realizację inwestycji na ww. działkach. Zarzut ten podlega rozpoznaniu łącznie z kolejnym - w ocenie *Ministra* - niezasadnym zarzutem skarżącej spółki dotyczącym tego, iż zastosowanie w rozpatrywanej sprawie art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* było bezprzedmiotowe, bowiem *inwestor* posiada tytuł prawny w postaci umów i uzgodnień (określających warunki realizacji inwestycji) zawartych między wykonawcą a *PKP S.A.* oraz zarządcą linii kolejowych – *PKP PLK S.A.*, uprawniający *inwestora* do dysponowania ww. nieruchomościami na cele budowlane i złożenia wniosku o pozwolenie na budowę.

Wskazać należy, że *specustawa przesyłowa* wprowadza uregulowania specjalne, które mają za zadanie ułatwić *inwestorowi* realizację inwestycji strategicznych z punktu widzenia interesu państwa, w tym poprzez pozyskiwanie nieruchomości dla celów takich inwestycji. Przepis art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, jako mający charakter uregulowania szczególnego, musi być zatem interpretowany zawężająco, w związku z czym nie jest dopuszczalne formułowanie jakichkolwiek innych przesłanek umożliwiających albo wykluczających zastosowanie ograniczenia, o którym mowa w tym przepisie.

Przepisy obowiązującego prawa, w tym przepisy *specustawy przesyłowej*, nie uzależniają jednak wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej na danej nieruchomości od wyrażenia na to zgody podmiotu będącego właścicielem bądź użytkownikiem wieczystym tejże nieruchomości, bądź zawarcia umowy na wejście na teren na którym ma być realizowana inwestycja.

Ustawodawca uchwalając szczególne przepisy *specustawy przesyłowej* zdecydował, iż inwestycje w zakresie sieci przesyłowych będą korzystały z priorytetowej, przyspieszonej ścieżki pozyskiwania decyzji i zezwoleń niezbędnych do realizacji tych przedsięwzięć. Pośród celów regulacji *specustawy przesyłowej* wymienić można ograniczenie ilości pozwoleń niezbędnych do rozpoczęcia inwestycji oraz skrócenie czasu trwania procedur niezbędnych do uzyskania wymaganych decyzji. Z analizy uzasadnienia projektu *specustawy przesyłowej* wyraźnie wynika dążenie twórców tego aktu prawnego do przyspieszenia i usprawnienia postępowania w przedmiocie lokalizacji oraz realizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (zob. uzasadnienie projektu *specustawy przesyłowej*, <http://www.sejm.gov.pl>).

W art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* wprowadzono alternatywną, w stosunku do pełnego wyłączenia, drogę nabycia tytułu prawnego do nieruchomości pod strategiczne inwestycje w zakresie sieci przesyłowych. W przepisie tym przyjęto wydanie przez właściwy organ administracji decyzji ograniczającej prawa właściciela albo użytkownika wieczystego i dającej możliwość *inwestorowi* prowadzenia na tym gruncie inwestycji, a także prac związanych z budową, przebudową, utrzymaniem, eksploatacją, konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń

Wskazać przy tym należy, iż przepisy prawa nie zabraniają podejmować *inwestorowi* czynności w trybie ogólnym. *Inwestor* ma dowolność, co do wyboru ścieżki proceduralnej umożliwiającej zrealizowanie inwestycji, czy też pozyskania praw do nieruchomości. Przyjętą bowiem praktyką jest to, iż *inwestor* występując z wnioskiem o lokalizację inwestycji, w trybie przepisów *specustawy przesyłowej*, nie występuje o ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości, jeśli na danej nieruchomości ma ustanowioną już służebność przesyłu lub inny tytuł prawny dający mu możliwość jak najszybszego przystąpienia do realizacji inwestycji, jej zrealizowania a następnie prowadzenia prac związanych z konserwacją urządzeń, w tym usuwaniem awarii.

Natomiast w niniejszej sprawie, jak podkreślił *inwestor* w ww. pismach z dnia 17 maja 2019 r. i z dnia 12 sierpnia 2019 r., strony uzgodnień nie doszły do porozumienia w zakresie uzyskania trwałego tytułu prawnego do nieruchomości dla celu związanego z szeroko rozumianą eksploatacją linii przesyłowej, wobec czego *inwestor* wystąpił do Wojewody Kujawsko-Pomorskiego o ograniczenie sposobu korzystania z ww. nieruchomości na podstawie art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Tylko bowiem ograniczenie prawa własności mocą decyzji administracyjnej, czyli w drodze władczego aktu organu administracji, pozwala na zrealizowanie ww. celu. Pozostawienie tej kwestii, jak wskazuje skarżąca spółka, porozumieniu stron, a przede wszystkim konieczności zawarcia umowy cywilnoprawnej, wypaczałoby cel, dla którego tak istotna kwestia, jaką jest budowa strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, została poddana regulacji w formie specustawy. Już tylko na marginesie należy podnieść, że zaistnienie awarii wymaga podjęcia natychmiastowych działań ze strony *inwestora* w celu jej usunięcia, a nie negocjacji z zarządcą infrastruktury kolejowej i zawierania ewentualnie porozumienia w formie umowy cywilnoprawnej (por. ww. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 2977/17).

W tym miejscu warto wyjaśnić, że w piśmie z dnia 17 czerwca 2019 r. *inwestor* wskazał, iż - wbrew twierdzeniom PKP S.A. - nie posiada on tytułu prawnego do ww. nieruchomości, uprawniającego go do wejścia na ich teren w celu budowy linii 400 kV Grudziądz – Pelplin – Gdańsk Przyjaźń i jej późniejszego utrzymania, eksploatacji, konserwacji, remontu, przebudowy oraz usuwania awarii.

Inwestor zaznaczył, iż pomimo prowadzenia rozmów nie udało mu się dojść do porozumienia z PKP S.A. w zakresie zasad i warunków ustanowienia na ww. nieruchomościach służebności przesyłu. *Inwestor* wyjaśnił, że umowa zawarta pomiędzy PKP S.A., a konsorcjum firm będących wykonawcą ww. linii elektroenergetycznej, nie daje *inwestorowi* trwałego tytułu prawnego do nieruchomości, przez które ma przebiegać ww. inwestycja liniowa.

Ponadto, w piśmie z dnia 12 sierpnia 2019 r. *inwestor* wskazał, iż fakt, że w umowie jest mowa również o eksploatacji, konserwacji itp. ww. linii, nie ma znaczenia, ponieważ to nie wykonawca będzie eksploatował linię, tylko *inwestor*, i to *inwestor* będzie zobowiązany do utrzymania jej w należytym stanie. Na marginesie *inwestor* dodał, iż umowa łącząca go z wykonawcą inwestycji nakłada na wykonawcę obowiązek pozyskania trwałych tytułów prawnych do nieruchomości, przez które przebiega ww. linia, w imieniu i na rzecz *inwestora*. Łącząca PKP S.A. i wykonawcę umowa nie daje natomiast takiego tytułu *inwestorowi* do nieruchomości będącej w użytkowaniu wieczystym skarżącej spółki.

Odnosząc się zaś do załączonych do pisma z dnia 1 lipca 2019 r., stanowiącego uzupełnienie odwołania, uzgodnień, które zdaniem skarżącej spółki dają *inwestorowi* tytuł do ww. działek, *inwestor* w trakcie prowadzonego postępowania odwoławczego wyjaśnił, iż w piśmie z dnia 21 lipca 2016 r. uzgodniono co prawda projekt budowy ww. linii elektroenergetycznej na działkach będących w użytkowaniu wieczystym PKP S.A., jednakże ww. uzgodnienie upoważnia *inwestora* jedynie do dysponowania gruntem na cele budowlane, o którym mowa w art. 3 pkt 11 *ustawy Prawo budowlane*, i złożenia wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę. Przedmiotowe uzgodnienie nie daje natomiast *inwestorowi* trwałego tytułu prawnego do ww. nieruchomości, w szczególności nie reguluje kwestii przebudowy, utrzymania, eksploatacji, konserwacji, remontu oraz usuwania awarii, o których to mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

W rozpatrywanej kwestii podkreślenia wymaga także, iż skutki decyzji wynikające z treści art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* są co do zasady analogiczne do skutków decyzji o ograniczeniu prawa własności nieruchomości, wydawanej na podstawie art. 124 ust. 1 *ustawy o gospodarce nieruchomościami*. W tym zakresie wykorzystano bowiem istniejące już rozwiązania zawarte w przepisach *ustawy o gospodarce nieruchomościami*, tj. w jej art. 124, z uwzględnieniem pewnych zmian.

Najważniejsza z nich to przyznanie kompetencji do ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości wojewodzie. Rozstrzygnięcie w tym zakresie wydawane jest w ramach decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Jednocześnie wyłączono stosowanie art. 124 ust. 3 *ustawy o gospodarce nieruchomościami*, a co za tym idzie czasochłonną procedurę rokowań z właścicielem nieruchomości. Ponadto, co jest istotne, rozszerzono również zakres czynności, do wykonania których konieczne jest uzyskanie dostępu do nieruchomości, m.in. o budowę, przebudowę i konserwację ciągów, przewodów i urządzeń.

Z treści art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, w przeciwieństwie do art. 124 ust. 1 *ustawy o gospodarce nieruchomościami*, nie wynika jednak, że przesłanką do ograniczenia korzystania z nieruchomości jest brak zgody jej właściciela lub użytkownika wieczystego.

Nie można się zatem zgodzić z twierdzeniem skarżącej spółki, że zgoda wyrażona przez użytkownika wieczystego przedmiotowych nieruchomości w ramach zawartej uprzednio umowy uprawniającej *inwestora* do wejścia i prowadzenia robót budowlanych na terenie nieruchomości, powoduje brak możliwości wydania – na podstawie art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* – decyzji ograniczającej sposób korzystania z tych nieruchomości.

Jak wynika z dotychczasowych ustaleń, to *inwestor*, realizujący inwestycję na podstawie przepisów *specustawy przesyłowej*, decyduje o wyborze tytułu prawnego do nieruchomości, które są niezbędne do zrealizowania inwestycji. *Inwestor* jest bowiem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice. Zadaniem organu jest sprawdzenie, czy wnioskowane ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości odpowiada wymogom wyrażonym w regulacjach *specustawy przesyłowej*.

Skoro zatem *inwestor* złożył wniosek o wydanie decyzji ograniczającej sposób korzystania z nieruchomości znajdujących się w użytkowaniu wieczystym skarżącej spółki, w związku z realizacją inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, to organ wojewódzki władny był jedynie do oceny tego wniosku pod kątem jego zgodności z obowiązującymi przepisami, a następnie wydania stosownej decyzji. Jeżeli zaś z przepisów *specustawy przesyłowej*, nie wynika, aby zastosowanie przepisu art. 22 ust. 1 tej ustawy (tak jak ma to miejsce w przypadku przepisu art. 124 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami) było możliwe jedynie w przypadku, gdy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraził zgody na ich ograniczenie w korzystaniu, to przedmiotu postępowania prowadzonego na podstawie przepisów *specustawy przesyłowej* nie stanowi weryfikacja, czy przeprowadzane były przez *inwestora* jakiejkolwiek negocjacje w tej kwestii, ani treść ewentualnie zawartej na tę okoliczność umowy.

Tym samym, Wojewoda Kujawsko-Pomorski, słusznie uznając, że wniosek *inwestora* o ograniczenie – na podstawie art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* – korzystania z ww. działek nr 239, nr 240 i nr 70, odpowiada prawu, obowiązany był go uwzględnić, bez względu na fakt, czy zawarte zostały w tej kwestii jakiejkolwiek umowy pomiędzy spornymi stronami postępowania.

Minister nie podziela również argumentów skarżącej spółki, iż Wojewoda Kujawsko-Pomorski błędnie i niezasadnie udzielił zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie innych nadziemnych, podziemnych i naziemnych urządzeń oraz obiektów niewymienionych w dokumentacji przedłożonej przez *inwestora*, oraz nieobjętych opiniowaniem czy uzgodnieniami z zarządcą infrastruktury kolejowej, w sytuacji, gdy zakres inwestycji jak również uzgodnienia z zarządcą infrastruktury kolejowej, obejmują jedynie przeprowadzenie przewodów służących do przesyłania energii elektrycznej w postaci dwutorowej linii elektroenergetycznej nad ww. działkami.

Treść decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej została określona w art. 8 ust. 1 *specustawy przesyłowej*. Zgodnie zaś z ww. art. 8 ust. 1 pkt 8 *specustawy przesyłowej*, decyzja o ustaleniu strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zawiera oznaczenie nieruchomości, w stosunku do których decyzja ta ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 tej ustawy.

Warto przypomnieć, iż art. 22 ust. 1 zdanie pierwsze *specustawy przesyłowej* stanowi, że w odniesieniu do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, w celu zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia budowy strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, a także prac związanych z budową, przebudową, utrzymaniem, eksploatacją, konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń, wojewoda w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ograniczy sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości przewodów i urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń.

Z konstrukcji powyższych przepisów wynika, że organ nie ma możliwości uznaniowego rozstrzygnięcia o elementach w nich wymienionych. Organ jest zobowiązany do sporządzenia decyzji, która w swej treści odnosić się będzie do wszystkich ustawowych elementów. Skoro więc ustawodawca precyzyjnie

określił treść decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej oraz ograniczeń nią ustanawianych, to nie można czynić zarzutu organowi, że – orzekając w decyzji o ww. ograniczeniu z przedmiotowych nieruchomości, w sposób wskazany w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* – wykroczył poza wniosek *inwestora* o wydanie decyzji lokalizacyjnej, w zakresie skutków określonych w ww. przepisie, czy też naruszył prawo.

Należy zaznaczyć przy tym, że przepisy *specustawy przesyłowej* nie zobowiązują wnioskodawcy do szczegółowego określenia we wniosku, na czym faktycznie/konkretnie będzie polegało ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości, wynikające z treści art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*. Tym samym, niemożliwe jest wymaganie od organu orzekającego na tym etapie procesu inwestycyjnego, aby – tak jak oczekuje tego strona skarżąca – szczegółowo określił w decyzji lokalizacyjnej zakres ograniczenia.

Podkreślenia wymaga bowiem, że *specustawa przesyłowa* określa jedynie „ogólny katalog” ograniczeń w związku z realizacją zamierzenia inwestycyjnego. Jak już wyjaśniono w niniejszej decyzji, decyzja o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji jest pierwszą z cyklu decyzji wydawanych w procesie inwestycyjnym. Ma ona charakter wstępny – określa dopuszczalność zamierzenia inwestycyjnego w wyznaczonej przez *inwestora* lokalizacji, z punktu widzenia przepisów prawa, a także wskazuje ogólne warunki i zasady, którym inwestycja powinna odpowiadać. Uszczegółowienie tych warunków i zasad następuje natomiast przed organami administracji architektoniczno-budowlanej w ramach postępowania o wydanie pozwolenia na budowę.

Tym samym, to w projekcie budowlanym, przedłożonym przez *inwestora* wraz z wnioskiem o udzielenie pozwolenia na budowę, zostanie uszczegółowiony zakres prac niezbędnych do wykonania na przedmiotowych działkach, a wynikających z treści art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż – w ocenie *Ministra* – zapis znajdujący się w zaskarżonej decyzji Wojewody Kujawsko-Pomorskiego o orzeczeniu ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości poprzez zezwolenie na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości przewodów i urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jest zgodny z wymogami *specustawy przesyłowej* i nie stanowi o wadliwości tej decyzji.

Nie znajduje uzasadnienia również podniesiony przez skarżącą spółkę zarzut dotyczący niewskazania przez *inwestora* – stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 10 *specustawy przesyłowej* – nieruchomości lub ich części, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, co – w ocenie PKP S.A. – czyni wątpliwym dopuszczalność zastosowania art. 34 ust. 2 *specustawy przesyłowej*.

Przed wszystkim należy zauważyć, iż z treści art. 34 ust. 2 pkt 3 *specustawy przesyłowej* wynika, że *inwestor* – występując w trybie ww. przepisu o wydanie decyzji lokalizacyjnej – powinien określić, czy decyzja ta w stosunku do nieruchomości objętych wnioskiem ma wywołać skutki określone w art. 19 ust. 3 czy w art. 22 ust. 1 ww. ustawy. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż na mocy art. 34 ust. 2 pkt 3 lit. a *specustawy przesyłowej* wyłączono w takim przypadku zastosowanie przepisu art. 4 ust. 1 pkt 10 ww. ustawy, zobowiązującego do wskazania we wniosku nieruchomości, które mają podlegać ograniczeniu w korzystaniu.

W analizowanym przypadku we wniosku z dnia 2 lipca 2018 r. *inwestor* wyraźnie wskazał, iż żądana przez niego decyzja ma wywołać skutki określone w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* w stosunku do nieruchomości oznaczonych jako działki nr 239, nr 240, z obrębu Rogóźno i nr 70, z obrębu Wielkie Lniska

Jedynie na marginesie należy dodać, mając na uwadze wyjaśnienia *inwestora* zawarte w piśmie z dnia 12 sierpnia 2019 r., iż być może powyższy zarzut skarżącej spółki dotyczy *de facto* wniosków o wydanie ww. decyzji Wojewody Kujawsko-Pomorskiego Nr 14/17 z dnia 13 października 2017 r. oraz ww. decyzji Wojewody Kujawsko-Pomorskiego Nr 23/17 z dnia 3 listopada 2017 r., ustalających lokalizację przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, jednak niewywołujących skutków, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

We wnioskach o wydanie powyższych decyzji nie wskazano nieruchomości, w stosunku do których decyzje o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej miały wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, ponieważ takiego skutku nie miały wywołać, co zostało wyraźnie wskazane w pkt VII każdej z decyzji.

W związku z powyższym, *inwestor* nie miał obowiązku wskazywać takich nieruchomości we wnioskach o wydanie tych rozstrzygnięć. W piśmie z dnia 12 sierpnia 2019 r. *inwestor* zaznaczył bowiem, że składając wnioski o wydanie ww. decyzji cały czas prowadził rozmowy ze skarżącą spółką na temat warunków ustanowienia na jego rzecz przez PKP S.A., w drodze umowy, służebności przesyłu. *Inwestor* wskazał, iż z uwagi na fakt, że stronom nie udało się dojść do porozumienia w tym zakresie, zmuszony był do złożenia przedmiotowego wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wywołującej skutki, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut dotyczący naruszenia przez Wojewodę Kujawsko-Pomorskiego art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, poprzez niezasadne nałożenie w decyzji Wojewody Kujawsko-Pomorskiego obowiązku udostępnienia przez skarżącą spółkę przedmiotowych nieruchomości, podczas gdy podmiotem uprawnionym do wyrażenia zgody na wstęp na teren linii kolejowej, która znajduje się na ww. działkach nr 239, z obrębu Rogóżno i nr 70, z obrębu Wielkie Lniska, jest zarządca linii kolejowej.

Podkreślenia wymaga, iż z samych przepisów *specustawy przesyłowej*, a w szczególności art. 22 ust. 2 tej ustawy, wynika, iż adresatem obowiązku udostępniania nieruchomości podlegającej ograniczeniu w korzystaniu, jest jej właściciel bądź użytkownik wieczysty. Zgodnie bowiem z ww. przepisem, to właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu nieruchomości przysługuje odszkodowanie od *inwestora* w razie braku możliwości przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego, po zrealizowaniu prac wynikających z treści art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Biorąc pod uwagę powyższe, jak również fakt, iż użytkownikiem wieczystym ww. nieruchomości jest skarżąca spółka, a nie spółka PKP PLK S.A, stwierdzić należy, iż jest ona podmiotem właściwym do udostępnienia *inwestorowi* ww. nieruchomości w celu zrealizowania przedmiotowej inwestycji celu publicznego.

Odrębną zaś kwestią jest to, jaki *de facto* podmiot zarządza terenem podlegającym ograniczeniu w korzystaniu, bowiem *specustawa przesyłowa* nie wskazuje, by od tej kwestii uzależnione było nałożenie ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości.

Odnosnie zarzutu dotyczącego pominięcia okoliczności, iż w myśl uzgodnień z zarządcą infrastruktury kolejowej, prowadzenie robót na ww. działkach dopuszczalne jest jedynie po uprzednim zgłoszeniu robót i uzgodnieniu ich z Zakładem Linii Kolejowych, a także pod nadzorem zarządcy linii kolejowych, wskazać należy – o czym zresztą była mowa już powyżej – że na etapie postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji organ nie zajmuje się procedurą wydawania decyzji o pozwoleniu na budowę (konieczność zawarcia w projekcie budowlanym niezbędnych uzgodnień), jak i przyszłą realizacją budowy, w związku z tym powołane okoliczności, nie mogą być rozważane w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

Ponadto, zauważyć należy, iż ustawodawca w art. 34 ust. 2 pkt 3 lit. a *specustawy przesyłowej* określił wykaz opinii, które *inwestor* zobowiązany jest przedłożyć, występując – w trybie art. 34 ust. 2 pkt 3 ww. ustawy – z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ograniczającej korzystanie z nieruchomości. Z przepisu tego nie wynika, aby na etapie przedmiotowego postępowania zachodziła konieczność uzyskania opinii podmiotów wskazanych przez skarżącą spółkę. Zgodnie bowiem z art. 34 ust. 2 pkt 3 lit. b *specustawy przesyłowej*, w analizowanym przypadku wyłączono stosowanie przepisu art. 4 ust. 2 ww. ustawy, a w tym art. 4 ust. 2 pkt 8, przewidującego załączenie do wniosku o wydanie decyzji lokalizacyjnej opinii właściwego zarządcy infrastruktury kolejowej.

Tym samym, nie można byłoby wymagać na tym etapie procesu inwestycyjnego przedłożenia przez *inwestora* takowych opinii, bowiem stanowiłoby to wprowadzenie warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami.

Nie ulega jednak wątpliwości, że wydanie decyzji lokalizacyjnej na podstawie *specustawy przesyłowej*, jest tylko jednym z etapów całego procesu realizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Dla rozpoczęcia prac niezbędne jest zrealizowanie przez *inwestora* szeregu nałożonych na niego w tym procesie obowiązków, wynikających z innych przepisów prawa, wydanych decyzji, czy też opinii i uzgodnień.

Natomiast szczegółowe warunki realizacji inwestycji, o czym była już mowa wyżej, zostaną określone na etapie wydawania pozwolenia na budowę, a kwestia prowadzenia robót, w tym wejścia na działki stanowiące teren kolejowy zamknięty (z uwzględnieniem przepisów *ustawy o transporcie kolejowym*, w tym art. 58), jest już elementem prowadzenia samych robót budowlanych oraz szczegółowego ich harmonogramu i nie podlega ocenie organów orzekających w sprawie lokalizacji inwestycji.

Niezależnie od powyższego, warto nadmienić, że *inwestor* w piśmie z dnia 12 sierpnia 2019 r. poinformował, iż prace na ww. działkach nr 239, nr 240 i nr 70 zostały uzgodnione z zarządcą linii kolejowej. Ponadto, w samym odwołaniu skarżąca spółka wskazała, że *inwestor* dysponuje uzgodnieniem z zarządcą linii kolejowej – *PKP PLK S.A.*, określającym warunki realizacji inwestycji na terenie linii kolejowej.

Nie sposób również zgodzić się z argumentem skarżącej spółki, jakoby Wojewoda Kujawsko-Pomorski pominął wymagania dla prowadzenia robót oraz usytuowania różnego rodzaju obiektów na terenach kolejowych, wynikające z art. 53 ust. 1 i 2, art. 57 *ustawy o transporcie kolejowym*, § 119 ust. 3 i ust. 5 *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle kolejowe i ich usytuowanie* oraz z *rozporządzenia w sprawie odległości i warunków usytuowania obiektów w sąsiedztwie linii kolejowej*.

Odnosząc się do powyższego, należy wyraźnie podkreślić, że badanie tego rodzaju kwestii dokonywane jest przez organ architektoniczno-budowlany na etapie postępowania o zatwierdzenie projektu budowlanego i wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. To bowiem dopiero na etapie tego postępowania określone zostaną szczegółowe rozwiązania techniczne (w tym szczegółowe parametry) inwestycji. Oceny warunków techniczno-budowlanych dokonują zatem organy administracji architektoniczno-budowlanej na podstawie przedstawionego przez *inwestora* projektu budowlanego, zawierającego rozwiązania techniczne realizacji inwestycji, sporządzonego przez osoby posiadające wiedzę specjalistyczną i stosowne uprawnienia. Ponownie trzeba zaznaczyć, że organ orzekający w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego nie może wkraczać w kompetencje organu wydającego decyzję o pozwoleniu na budowę i w sposób władczy orzekać w kwestiach, które mogą stać się przedmiotem rozważań dopiero na dalszym etapie procesu inwestycyjnego.

Tym samym, w ocenie *Ministra*, właściwym etapem do podnoszenia tego rodzaju zarzutów jest postępowanie w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę. Na tym etapie takie zarzuty są bowiem przedwczesne.

Słusznie wskazał *inwestor* w piśmie z dnia 17 maja 2019 r., iż kwestia czy inwestycja jest zgodna z art. 53 ust. 1 i 2, art. 57 *ustawy o transporcie kolejowym* i § 119 ust. 3, ust. 5 *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle kolejowe i ich usytuowanie* nie jest przedmiotem postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Zachowanie wymagań dotyczących sieci i instalacji usytuowanych na obszarze kolejowym jest badane w postępowaniu o zatwierdzenie projektu budowlanego i wydaniu decyzji o pozwoleniu na budowę. *Inwestor* podkreślił, iż *PKP S.A.* pismem z dnia 21 lipca 2016 r. uzgodniły projekt budowy ww. linii na działkach objętych zaskarżoną decyzją.

Tym samym – jak zauważył *inwestor* w piśmie z dnia 12 sierpnia – *PKP S.A.* (i wskazane przez nią podmioty) z jednej strony uzgodniła pozytywnie projekt budowlany przedmiotowej dwutorowej linii napowietrznej 400 kV przebiegającej przez działki będące w jej użytkowaniu wieczystym, podpisała umowę z wykonawcą robót wskazując jako podstawę prawną m.in. *ustawę o transporcie kolejowym*, zaś z drugiej strony w odwołaniu wskazała, iż przebieg powyższej linii przez ww. działki jest niezgodny z przepisami *ustawy o transporcie kolejowym*.

Na uwzględnienie nie zasługuje też zarzut naruszenia art. 22 ust. 2 *specustawy przesyłowej* i uznanie, że w przypadku, gdy przywrócenie działek do stanu poprzedniego nie jest możliwe albo powoduje

nadmierne trudności lub koszty, właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu przysługuje od *inwestora* odszkodowanie.

Z uwagi na brak szczegółowego wyjaśnienia przez stronę skarżącą istoty zarzutu, wskazać należy jedynie, iż przepis art. 22 ust. 2 *specustawy przesyłowej* znajduje zastosowanie w odniesieniu do wszystkich nieruchomości objętych ograniczeniem w korzystaniu na mocy art. 22 ust. 1 ww. ustawy. Powyższe wynika wprost ze zdania pierwszego treści przepisu art. 22 ust. 2 *specustawy przesyłowej*.

Ustawodawca nie uzależnił możliwości zastosowania powyższego przepisu od funkcji, jaką pełni dana nieruchomość. Nie ma zatem znaczenia, czy nieruchomość ma status nieruchomości „zwykłej” czy też np. jest to czynna linia kolejowa o znaczeniu państwowym, w związku z czym taka nieruchomość posiada status terenu zamkniętego. Niewątpliwie w każdym przypadku inwestor zobowiązany jest po wykonaniu robót przywrócić nieruchomość do stanu poprzedniego, jeżeli jednak nie jest to możliwe, właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu przysługuje odszkodowanie z tego tytułu.

Można również dodać, że przedmiotem postępowania w sprawie lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej nie jest szczegółowa analiza skutków, jakie może wyrzucić planowane zamierzenie inwestycyjne. Wątpliwe wydaje się natomiast przypisanie racjonalnemu ustawodawcy, aby jego intencją było, by przedmiotowa inwestycja celu publicznego, której realizację prawodawca dopuścił na terenie zamkniętym (czyli zastrzeżonym ze względu na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa), mogła w negatywny sposób wpłynąć na status tego terenu i cel, ze względu na który nieruchomość ten status uzyskała.

Na marginesie wskazać również należy na niekonsekwencję w argumentacji skarżącej spółki, gdyż z jednej strony skarżąca spółka podnosi rzeczony zarzut, a z drugiej sama prowadziła rozmowy z przedstawicielami *inwestora* w celu zajęcia terenu ww. działek na zasadach ogólnych.

Mając na uwadze powyższe rozważania, za całkowicie nieuzasadnione należy uznać podniesione przez skarżącą spółkę zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, tj. art. 7 i art. 77 § 1 *kpa*, poprzez niedokładne wyjaśnienie stanu faktycznego oraz pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności.

W ocenie organu odwoławczego, organ I instancji przeprowadził postępowanie w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej w zakresie skutków, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, w sposób rzetelny, zgodnie z przepisami art. 7 i art. 77 § 1 *kpa* i *specustawy przesyłowej*, oraz wystarczający do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia. W tym zakresie podjął też wszelkie niezbędne kroki konieczne do ustalenia stanu faktycznego, przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe i poczynił na jego podstawie właściwe ustalenia.

Zauważenia wymaga również, iż w toku postępowania przed organem I instancji skarżąca spółka nie wносиła żadnych zastrzeżeń co do przedmiotowego przedsięwzięcia, w związku z czym Wojewoda Kujawsko-Pomorski nie miał możliwości odniesienia się w uzasadnieniu rozstrzygnięcia co do istoty uwag przedstawionych przez nią aktualnie w odwołaniu.

Podsumowując, organ odwoławczy uznał, że przebieg planowanej inwestycji przesyłowej został ustalony prawidłowo. Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek *inwestora*, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona decyzja Wojewody Kujawsko-Pomorskiego nie naruszają prawa, a zarzuty skarżącej strony nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.), zwanej dalej „*ppsą*”, na decyzję przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Ministra Rozwoju, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Jednocześnie informuję, że do skargi należy załączyć dowód uiszczenia wpisu od wniesienia skargi w kwocie 500 zł, płatnego w kasie sądu lub na rachunek bankowy sądu wskazany w publikatorze teleinformatycznym – Biuletynie Informacji Publicznej sądu (<http://bip.warszawa.wsa.gov.pl>). Strony mogą ubiegać się o przyznanie prawa pomocy, polegającego na zwolnieniu z kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata lub radcy prawnego. Szczegółowe zasady dotyczące przyznawania prawa pomocy uregulowane są w art. 243-262 ppsa.

MINISTER ROZWOJU
p.
Bartłomiej Szczęśniak
Dyrektor

Otrzymują:

1. Wojewoda Kujawsko-Pomorski
(za pośrednictwem platformy ePUAP),
2. Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie,
3. r. pr. Natalia Pałkowska
pełnomocnik Polskich Kolei Państwowych S.A. z siedzibą w Warszawie,
4. A/a.

Do wiadomości:

1. Urząd Gminy w Grudziądzu,
2. Urząd Gminy w Rogóźnie.